

Fare bagved, at en Minister kommer med det Flertal, han har her, tager Statens Penge og bygger den færdig. Lad os hellere give den bort end risikere det, at komme til at give Penge til. Det var Tschernings Standpunkt. Derfor henstillede han ogsaa til Thingets Medlemmer at betænke, at de ikke let vilde faae en Minister, der vilde rive den ned, han tvivlede dengang — og maasse med nogen Ret — om, at der snart vilde komme en Minister, som vilde gjøre dette; men den Lov, som Tscherning havde den Gang, er en Lov, som ikke laa ganske saa nær 1869—70, og det er den Lov, som i 1874 laa meget fjern; i 1874 nærede man ikke saa megen Lov om, at det vilde blive muligt at faae en Minister, der vilde gjøre, hvad Thinget ansaa for det Rigtigste. Dernæst nævnte det ærede Medlem Hr. Estrup, men der glemte han ogsaa Noget. Ganske vist sagde Hr. Estrup, at han ikke vilde tage paa sig at nedbryde denne Ruin, men han tilspøiede siden, at hans Mening dermed kun var den, at han ikke paa egen Haand vilde gjøre det, men en anden Sag var, hvad han vilde gjøre efter Thingets Onske eller under et Tryk fra Thinget. Altsaa den ærede Ministers Udtalelser støtte ikke, hvad det ærede Medlem tror, at de støtte, tværtimod, deri ligger, at denne Minister ikke var saa uwillig til at efterkomme et Onske eller et Tryk fra Rigsdagens Side. Men saa indvender det ærede Medlem, idet han ikke kunde fragaar det, at Thinget her ved gjentagne Afstemninger havde udtalt sig mod Fuldbendelsen af denne Ruin, at det var den Gang, den Gang havde man tænkt paa at fuldende den for Statens Regning, men ikke tænkt paa Hr. Tietgen. Det er ganske rigtig, den Gang havde man ikke tænkt paa Hr. Tietgen, altsaa slet ikke tænkt paa det, her foreligger; men naar De erindre, at det, her er Tale om, er, hvor Ministeren skal finde en særlig Bemyndigelse fra, til at foretage Noget, han ellers ikke havde Ret til, og denne Bemyndigelse skal søges desfra, at dette Thing aldrig har tænkt paa denne Sag, er det en noget svag Grund at støtte en Bemyndigelse paa. — Det Samme kommer stærkere frem paa et andet Punkt. Det ærede Medlem indvender mod min Fortolkning af Finantsloven, at Ministeren den Gang ikke havde sat ind paa Finantsloven de Grunde, der ligge udenfor Ruinen, men Frederiks Kirkeplads derimod. Det har jeg ikke overfjet; men jeg troede ikke, at jeg turde gaa saa vidt, og troede, at jeg efter Alt, hvad der tidligere forelaa, maatte

indskrænke mig til at tro, at det, Ministeren den Gang tilbød, var Salg af Grunden udenfor Ruinen, jeg turde ikke gaa saavidt som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds og antage, at Ministeren den Gang havde tilbudt ogsaa at sælge Ruinen, og selve Finantsudvalget turde heller ikke gaa saa vidt, det satte Ruinen ved Siden af, for at der ingen Lov skulde være paa det Punkt. Hvis det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds tør paastaa, at det var Meningen af Ministerens Forslag her paa Finantsloven, at han ogsaa vilde sælge Ruinen, forekommer det mig, at denne Sag er ganske overordentlig klar. Naar saa det ærede Medlem sagde, at vi aldrig her i Landet have haft Regjeringer, der vilde sælge, har han selv erkjendt, at i 1869 havde vi en saadan Minister, der vilde sælge, en Minister, der kom med Forslag her til at sælge ikke blot Pladsen, men ogsaa Ruinen; men i ethvert Tilfælde har denne Minister modtaget Folkethingets Tilspøielse af Ruinen og derved paataget sig, naar Leilighed bødtes, at sælge baade Pladsen og Ruinen. Altsaa, den Betragtning, at vi ikke tidligere have haft Ministre, der vilde sælge Thinget i dets Standpunkt, har jo slet ingen Betydning, naar vi siden have faaet en Minister, der vilde det. Det, der her er Hovedsagen, er, at Ministeren ikke kunde foretage en saadan Retshandel som den, han har foretaget, uden særlig Bemyndigelse, uden særlig Hjemmel, men han har ikke en almindelig Bemyndigelse til at foretage sig Sligt. Selv om man vilde sige, som det ærede Medlem paastaar, at Ministrene hertilands have en almindelig Bemyndigelse til at afhænde Statsejendomme, der ikke ere Domæner, saa har jeg dog endnu ikke hørt ham paastaa, at det var nogen anden Bemyndigelse end en Bemyndigelse til at sælge. Jeg benægter, at Ministrene have en saadan Bemyndigelse, men inden jeg gaar nærmere ind paa at undersøge dette Spørgsmaal, vilde jeg gjerne vide, om Nogen tør hævde, at Ministrene have Lov til at gjøre ved Statens Eiendomme, hvad de ville, eller om den Bemyndigelse, man hævder, forfatningsmæssig, som man siger, til at sælge, er Andet end en Bemyndigelse til at gjøre Eiendommen i Penge til Statskassens Fordel. Jeg tror i det Hele, at de ærede Medlemmer, naar de her tale om Administrationens forfatningsmæssige Myndighed til at sælge alle Statsejendomme, der ikke ere Domæner, gjøre sig skyldige i Noget, som de ogsaa tidligere have gjort sig skyldig i, men som